

THOMAS IN HET VERPLEEGHUIS

THOMAS VAN DER MEER

Uitgeverij Pluim

AMSTERDAM/ANTWERPEN

© 2026 Thomas van der Meer

Omslagontwerp Studio Sander
Omslagfoto Martijn van der Griendt
Typografie binnenwerk Michiel Niesen
Auteursfoto Merlijn Doornik
Productiebegeleiding Tim Beijer
Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 935 2536 8

NUR 401

www.uitgeverijpluim.nl

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt
voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Inhoud

Volare, o, o 11

Een geluidloze lach 14

Meneer De Jong smeert jam op zijn servet 18

Pootjes 22

Te oud voor alzheimer 26

Probeer nu maar te poepen 30

Ik ben een eigenwijs mens 34

Bejaardenfluisteraar 38

Ik zou wel een banaan lusten 42

Zo'n leuk uitje 46

Vader is een hypocriete lul 50

Hoe meer publiek, hoe beter 54

Mevrouw Spanjer is een beetje een snob 58

Geld verdienen 62

Ik heb tenslotte de Hongerwinter overleefd 66

Een asshole 70

We hebben allemaal wel iets 74

Elke middag is er soep 78

Opa is geen plant 82

Ding-dong, ding-dong 86

Thomas is zijn stem kwijt 90

Vertel me over je leven 94

Doe mij maar bij het afval 98

Race tegen de klok 102

Een goede afloop 106

Meneer Verhage luistert niet 109

Verplicht op een andere plek 112

Het plasgedrag van meneer Driessen 115

Alleen de politiek is slecht 118

Een vriendin die kan stuken 121

Bedankt 124

Mensen met een vulva 127

Mevrouw Laumans wil verhuizen 130

Een beest van een auto 133

Ik had zoveel bewonderaars 136

Ze is al eens doodgegaan 139

De zorg gaat enorm achteruit 142

Drie klokken 145

Sjaak en ik deden alles samen 148

Onze Hondacoureur 151

Als ik later zelf oud ben 154

Meneer Brinkman neemt mijn grappen serieus 157

Ik kocht chrysanten voor hem 160

Ik ga niet naar het ziekenhuis 163

Dit is een werkplek 166

Mevrouw Gosselink wil me spreken 169

Weet je waar ik spijt van heb? 172

Het is mijn schuld 175

Mevrouw Laumans heeft gepoept 178

Mevrouw Huberts is gewend aan haar
medicijndoosje 181

Ik wil euthanasie 184

Een hijger 187

Ik geef de zorg nog één kans 190

Help, help, help 193

We zijn miljonair 196

Volare, o, o

‘Ik hoop dat die Italiaan niet bij ons komt,’ zeg ik tegen mijn collega. We dekken de tafels voor het avondeten. In het verpleeghuis is vanavond een Italiaanse avond georganiseerd, met een Italiaans diner en Italiaanse muziek. In de andere eetzaal zijn ze al met het diner begonnen, begeleid door de Italiaan met een accordeon. Hij zingt nogal hard, want ik kan hem hier, aan de andere kant van het gebouw, heel goed horen. *Funiculì, funiculà*.

Even later, als de bewoners hier ook aan tafel zitten en het voorgerecht is geserveerd, verschijnt hij met zijn accordeon in de deuropening.

‘Volgens mij is dat geen echte Italiaan,’ zegt mevrouw Geeris (98).

Ik sta net over de borden gebogen om de carpaccio te snijden voor de bewoners die dat niet zelf kunnen, en gebaar naar hem dat hij binnen mag komen. Maar dat is niet zijn bedoeling.

‘Ik heb net in de andere eetzaal al een heleboel liedjes gezongen,’ zegt hij, en hij steekt afwerend zijn hand op. ‘Ik moet eerst rusten.’

‘Toch een echte Italiaan,’ zegt mevrouw Bijker (85).

Hij vraagt waar hij ongestoord kan rusten, dus ik breng hem naar het kantoor van de manager, die er nu toch niet is. Hij zakt onderuit op de bureaustoel, vouwt zijn handen op zijn buik en sluit zijn ogen.

‘Neem je tijd,’ zeg ik. ‘Rust zolang je wilt.’

De bewoners zijn net aan het hoofdgerecht begonnen als de Italiaan opnieuw in de deuropening staat. Met zijn kin in de lucht en de accordeon stevig tegen zijn borst geklemd begint hij te spelen. ‘*Volare, o, o,*’ brult hij. ‘*Cantare, o, o, o, o!*’

‘Mag ik weg?’ vraagt mevrouw Hop (80).

De Italiaan komt op mij af gedanst. Net voordat het refrein begint, stopt hij met zingen en buigt zich naar me toe, zodat ik het kan afmaken. Ik werp hem mijn donkerste blik toe. Hij draait zich om en danst naar mijn collega Khalil.

‘*Volare, o, o,*’ zingt Khalil.

De bewoners klappen.

Ik ben niet jaloers op Khalil. Ik heb me er allang bij neergelegd dat ik niet kan dansen en zingen.

Meneer Van den Boomgaard (85) zingt ook enthousiast mee. Meneer Van den Boomgaard is een knappe man. Hij heeft een open, heldere blik en vooral als hij lacht is het niet moeilijk je voor te stellen hoe hij eruitzag toen hij jonger was.

Terwijl ik naar hem kijk, bedenk ik dat meneer Van

den Boomgaard het makkelijker heeft dan ik. Ik zou ook wel durven dansen en zingen als ik zo knap was als hij. Maar dan stapt zijn vrouw de eetzaal binnen. 'Dat deed hij vroeger nooit,' zegt ze verrast.

De Italiaan danst zingend tussen de tafels door, duwend en trekkend aan zijn accordeon. Hij pakt mijn andere collega bij de arm en hijst haar van haar stoel. Ze moet met hem dansen. Hij zingt haar naam in het refrein. '*Mariska, o, o, o, o!*'

Ik zit naast mevrouw Van Tuijl (83), die dementie heeft en altijd vergeet hoe oud ze is. Ze vindt dat de Italiaan zijn repertoire niet goed heeft afgestemd op het publiek. 'Hij kan beter gaan optreden in een bejaardentehuis.'

Na het eten schenkt mijn collega de koffie in en ik verzamel opgelucht de vaat. De Poolse avond is gelukkig pas over een maand.

Een geluidloze lach

Mijn pieper gaat af. 'Dat is de buurvrouw zeker,' zegt mevrouw Geeris, en ze trekt misprijzend haar neus op. 'Die moet vast weer naar de wc.'

Mevrouw Geeris zit in haar nachthemd op de rand van haar bed. Ze is zelf net naar de wc geweest. Ik heb nachtdienst en dit was vannacht de vierde – en vast niet de laatste – keer dat ze me met een druk op haar alarmknop heeft opgeroepen omdat ze moest plussen.

Ze is bijna 100 en alles gaat in slow motion. Langzaam bewegen, traag praten, en als ze heel erg moet lachen, staat ze zelfs helemaal stil. Dan opent ze haar mond in een grote glimlach en bevriest, alsof het lachen zo veel energie kost dat ze verder even helemaal niets meer kan. Geluid komt er ook niet uit: ze zit erbij als een heel vrolijk standbeeld, totdat ze is uitgelachen. Omdat dat er zo grappig uitziet, probeer ik haar telkens aan het lachen te krijgen, maar grappen werken meestal niet. Ze moet vooral lachen om dingen die per ongeluk gebeuren.

‘Waarom moet ik ’s nachts toch zo vaak plassen?’ vraagt ze.

‘Dat komt door uw hart.’

Mevrouw Geeris snuift schamper.

‘Echt waar. Uw hart pompt niet meer zo krachtig als vroeger. Er wordt te weinig bloed rondgepompt en daardoor te weinig vocht afgevoerd. Overdag zit u vooral in uw stoel, dus dan zakt dat vocht door de zwaartekracht naar beneden, naar uw voeten, enkels en onderbenen. Maar ’s nachts, als u horizontaal in uw bed ligt, vloeit het terug in uw bloedbaan, en dan moet u het uitplassen.’

Mevrouw Geeris kijkt naar mij omhoog met zo’n blik van: laat die jongen maar jeuzelen. Ze heeft andere dingen aan haar hoofd.

‘De buurvrouw drukt altijd op de alarmbel als jij bij mij bent,’ zegt ze. ‘Dat vind ik heel irritant.’

Het hart van de buurvrouw pompt nog goed rond, maar die heeft weer wat anders: een tumor die tegen haar blaas drukt. Zo zijn er een heleboel bewoners die om allerlei verschillende redenen heel vaak op de alarmbel drukken om naar de wc geholpen te worden.

Ik hoop dat een robot mij naar de wc helpt als ik later oud ben. Ik wil anderen niet tot last zijn. Ik weet niet waarom ik dat denk, want zelf vind ik het helemaal niet lastig om bewoners naar de wc te helpen. Of nou ja, het is weleens lastig, als je druk bent met een

noodgeval of je collega is ziek of als je eindelijk met je broodtrommel onderweg bent naar de kantine en een bewoner roept: 'O, reddende engel. Ik moet zó nodig.'

Maar in het algemeen: het kan me niets schelen. Mensen moeten nou eenmaal poepen en plassen en ik krijg ervoor betaald. Het gebeurt allemaal in de baas z'n tijd.

'Werk je vannacht weer?' vraagt mevrouw Geeris.

'Nee. Ik ben een paar dagen vrij.'

'Hè, gadverdamme. Wie werkt er dan?'

'Ik zal even voor u kijken.' Op mijn tablet ga ik naar het rooster.

Mevrouw Geeris kijkt me verwonderd aan. 'Wat ga jij vanavond dan doen?' vraagt ze. Mevrouw Geeris heeft in elk geval niet het gevoel mij tot last te zijn. Integendeel. Ze kan zich amper voorstellen dat ik iets anders te doen zou kunnen hebben.

'Ik ga lekker op de bank zitten met mijn hond. Netflix kijken.'

'Waarom ben ik geen hond?' verzucht ze. 'Mag jouw hond ook bij jou in bed slapen?'

'Nee, mevrouw Geeris. Mijn hond mag niet in bed.'

'Ik ga je vannacht wel missen, hoor,' zegt ze. 'Jij mij ook?'

'Vreselijk. Als ik vannacht lekker in mijn bed lig, denk ik: ach, kon ik mevrouw Geeris maar even op de po zetten.'

Dat toontje bevalt haar niet. Vanonder haar half geloken oogleden kijkt ze me aan. Ze maakt zich op voor een revanche.

Intussen heb ik het rooster voor me. 'Vannacht werkt Michelle.'

'O, die vind ik heel leuk. Jij bent ook leuk, maar Michelle is leuker.'

Ik kijk op van mijn tablet. Ik ben ook maar een mens: een lichte verontwaardiging kan ik niet onderdrukken, en mevrouw Geeris leest die in mijn blik.

Mevrouw Geeris spert haar mond open in een brede lach en bevriest. Ze lacht haar geluidloze lach.